

В це важко повірити, але все це правда

Влітку 1992 року, я зовсім випадково познайомився в Івано-Франківську із доктором Михайлом Рожелюком із Канади та його дружиною Оленою. Їх діти, Наталя і Андрій, в складі Торонтського оркестру "Батурин" під орудою п. Остапа Брезденя, концертували в той час по Україні. Після концерту в нашому місті, моя дружина Люба, запросила їх до нас в гості. Від того часу минуло майже 10 років, але враження про зустрічі з цими унікальними, чудовими людьми залишили глибокий слід в моєму житті. Тому я хочу розповісти про них і засвідчити іншим людям про те, як я був оздоровлений завдяки молитві пана Михайла і пані Олени Рожелюків.

Осінню, того ж року, мені пощастило побувати в Канаді із невеликою концертною групою. Ми виступали майже в усіх провінціях Канади, а на Різдво ми колядували у подружжя Рожелюків. Михайло та пані Олена ще не раз запрошували мене в гості.

Вдруге я відвідав Канаду восени 1993 року. Тоді, крім свого акордеона і деяких нот, я вирішив взяти з собою портрети Івана Франка, Тараса Шевченка та образ "Серце Ісуса" - ці три роботи належали пензлю відомого на Прикарпатті мистця, Федора Майка.

Після мого прильоту в Монреаль, мені пощастило, бо скоро зустрілася людина, яка побажала купити ці портрети. Коли мене запитали про вартість цих робіт, я відповів тій пані: «Що дасте, то і буде.» Хоч ті портрети мали більшу ціну, проте я був щасливий на той час із того, що одержав. Образ Ісуса залишився в мене, бо не гідно було Його продавати. Я вирішив, при першій же нагоді, подарувати образ для церкви. Через декілька днів з України прилетіло тріо бандуристок "Срібний передзвін". У нас почалися концерти по Канаді. Десь через два тижні ми переїхали в Торонто, концерти йшли успішно, ми мали гарне житло, у кожного окрема кімната. Після концерту в Українському Національному Об'єднанні ми всі познайомилися з владикою Романом Даниляком, який запросив нас до церкви святого Йосафата. Для цієї церкви я і подарував образ "Серце Ісуса".

В Торонто я знову зустрічався з Рожелюками, мав нагоду відвідати їх маму, яка вже на той час була хвора і невдовзі померла.

Під час моєї третьої подорожі до Канади, а саме до Торонто, в 1998 р., все якось не щастило мені зустрітися із друзями - панством Рожелюками. Хоч я декілька разів телефонував до них, то вони на той час були дуже зайняті, а я, вважаючи що є для них зовсім чужою людиною, перестав їх турбувати. Та один прикрий випадок допоміг нам знову зустрітися: в мене заболів зуб і я знаючи, що пан Михайло є чудовим лікарем-стоматологом, звернувся до нього по допомогу в лікарню. Зуб був полікований а пані Олена і Михайло запросили мене до себе. Дома вони розповідали багато про себе, про своє життя, про працю для Спілки Української Молоді в Канаді, про участь в різних громадсько-культурних організаціях, в хорі "Прометей". Але найбільше вразила мене розповідь про чудотворний медалик із Гарабандалу, який творить чуда під час молитви. Пан Михайло розповів про те, як в 1986 р. ідучи до дому з проби хору, мав випадок, який привів до важких травм: пошкоджений карк, спина, щоки. Найкращі спеціалісти Торонта, Нью-Йорку, Філядельфії не знайшли ліку. Прогнозували щораз суворіший артрит, тотальне каліцтво до 5-ти років. У квітні 1994 р., пп. Рожелюки, виконуючи обіцянку дану покійній матері, поїхали на прощу до [Гарабандалу](#). У Великодню Неділю доктор Рожелюк був благословенний медаликом, який Мати Божа цілувала під час своїх появ в Гарабандалі і від того моменту був чудесно [оздоровлений](#). А ще розповіли про хлопчика, який був хворий на рак, про італійку, яку занесли до церкви, бо сама вже не могла ходити і ще і ще багато інших чудес! І всі ці люди були оздоровлені.

Коли Михайло і Олена запросили мене, щоб і я прийшов на таку молитву до церкви святого Йосафата, то я був дуже сильно вражений. Справді ... Церков у Торонто багато, Рожелюки мешкають в північно-східній частині міста, а церква св. Йосафата є на зовсім протилежній стороні. Проте, вони кожної середи їдуть туди молитися. Я зрозумів, що це не випадковість, а Боже провидіння, що це якраз та церква, для якої я колись подарував образ "Серце Ісуса".

Ще перед від'їздом до Канади лікарі мені сказали, що у мене поважні проблеми з серцем і треба серйозно лікуватися, крім того у мене була сильна алергія, реакція на порохи, коли я направляв і настроював піаніна.

Через кілька днів, після розповіді п. Михайла, я із своїм товаришем Петром, який мав теж поважні проблеми з хребтом, вирішили піти до церкви св. Йосафата на оздоровлюючу молитву.

Після Служби Божої, отець Богдан давав мирвання, а після мирвання всі ті, хто висповідався і прийняв Святе Причастя, підходили на молитву до Михайла і Олени Рожелюків.

Коли п. Михайло притулив чудодійний медалик до моєї голови, а потім до серця, я дуже виразно відчув тепло, а медалик був гарячий. Було багато випадків, коли люди від дотику медалика падали і були неначе у якомусь дивному сні, усміхнені. На мене це справило дуже велике враження, а особливо те, що ніхто при цьому не вдарився. Коли я розпитував доктора Рожелюка: "як це можливе?", він мені відповів: "Богдане, за всі ці роки ні одній людині не сталося найменшої шкоди!" Я сам жалувал, що не ввійшов в подібний стан сну, бо обличчя всіх людей, а особливо дітей усмішки, виражали якийсь блаженний спокій і благодать. А щодо відчуття, яке охоплює людину в час спільної молитви, то скажу, що не можливо ніякого мовою його описати.

В час молитви пп.Рожелюків, при допомозі чудотворного медалика з Гарабандалу, я був цілком оздоровлений і до сьогодні почуваюся здоровим. Мої два товариші, які повірили, теж були оздоровлені.

Ми всі знаємо різні відчуття: радості, щастя, любові, але це звичайні земні почуття, проте не всі люди здатні досягнути найвищу форму безкорисної любові - «агарре» - Божої любові, яку я почав розуміти і відчувати під час молитви, що її провадили подружжя Рожелюків.

Усвідомлення обов'язку і свого призначення цими безкорисливими людьми давало їм сили від Божого Духа, яку вони передавали тим, хто цього дуже потребував. Багатьом людям в Україні теж потрібна така віра і щира молитва та надія на Божу ласку, яка зцілює дух і тіло.

Пан Михайло зателефонував мені про свій намір відвідати Україну на наступне літо. Звичайно, я був би щасливий, якби ми знову зустрілися в Україні і я би міг чимось прислужитися добрій і благородній справі, яку роблять пп. Рожелюки.

Надіюся, що і наш Владика дасть дозвіл та благословення на такі оздоровлюючі молитви, яких ми всі так прагнемо.

З любов'ю та надією на зустріч,

Богдан Шиптур, липень, 2001 р.

